

I

Lukket arrangement på strippeklubben i Roslagsgatan. Jorge kikket seg rundt i lokalet: røde spotter i taket, fløyelsstoler på gulvet og neonreklame for Heineken på veggene. Runde bord med stearinflekker, ølflekker – han ville ikke gjette hva slags andre flekker. En bar langs den ene langsiden, en DJ i et hjørne, en liten scene langs den andre langsiden. Strippestangen var foreløpig tom for damer. Men bak baren: fire jenter som skjenket sjampis, i mer hud enn klær. Snart skulle de sno seg rundt stangen. Vise alt for gutta.

Ikke akkurat noen voldsom luksusfeeling. Men det spilte ingen rolle – gjestene skapte stemningen. Jorge gjenkjente mange av dem. Han hadde kommet dit sammen med sin fetter Sergio og kompisen Javier. Han fikk øye på Mahmud lenger inne ved stolene – *hermanoen* nippet til et glass sjampis. Satt sammen med kameratene sine: Tom Lehtimäki, Robban, Denko, Birra.

Jorge nikket til Mahmud, blunket med det ene øyet. Signaliserte: jeg ser deg, kamerat, vi snakkes siden. De måtte snakke om morgendagen. J-boy: kunne nesten ikke vente. Kanskje en stor jobb på gang. Skrittet tilbake til g-livet. Bort fra m-livet. M som i muffins, altså.

Jorge hadde sovet dårlig i natt. Hele greia: som Agent Smith mot Neo. Det mørke mot det lyse. Svenskedustlivet: noe som tæret. *The dark side*. Samtidig: greia de skulle ut på – herlig. Den gode siden skulle få sjansen – hvis de bare kom seg av gårde til møtet i morgen, ville alt ordne seg.

Kanskje.

«Rømmern!»

Jorge vred på hodet.

Babak kom mot ham. Åpne armer – falskt smil. Iraneren omfavnet ham. Dunket ham i ryggen. Stakk ham med verbale kniver. «Hvordan går det med kafeen, kamerat? Sikker på at det ikke er bedre fortjeneste på kebab enn på kaffe?»

Jorge dro hodet tilbake. Kikket på fyren på tretti centimeters avstand. Rakte fram presangen: en Dom Pérignon 2002 – etter sigende råflott.

Babak: Mahmuds eldste homie. Babak: iransk langerprofet, fittemagnet, full av forstadsoverlegenhet – trodde han selv i hvert fall. Babak: hadde gjort reisen som Jorge en gang hadde planlagt selv. Rappet veien som var lagt for ham. Begynte på gata. Lærte seg gamet. Skjønnte markedet – at alminnelige forstadsfolk hadde begynt å bruke dop som de verste Stureplan-folkene ganger tusen. Skjønnte framtiden. Kola i dag: vanligere hjemme hos tjuåringene enn gress hos femtenåringene.

Kunne ha vært Jorges spill. Hans game. Men sånn ble det ikke.

Og i dag: iraneren spanderte lokale på alle gutta. Festet med strippere, champagne og gratis øl i baren. Invitasjonskortet var blitt delt ut personlig til Jorge av en av Babaks løpegutter. Trykt med gotisk skrift: *Feire som en ekte banditt! Jeg fyller 25 og byr på bobler, buffet og berter. Red Light-klubben på Roslagsgatan. Kom som du er.*

Irriterende som et myggestikk på rompa: Babaks holdning. Glimtet i iranerens blikk. Tonen hans: spyttklyser i trynet. Den lille dusten visste at Jorge og Mahmud slet som rumenske horer en lørdagskveld, hver dag. Visste at de ikke dro inn halvparten så mye gryn på en måned som han gjorde på en uke. Visste at juggene sugde ekstra cash for beskyttelse. Sikkert: visste at likningsmyndighetene var etter dem med blåselampe. Hundre prosent: Babakfitta skjønnte at kafélivet ikke funkete for J-boy.

Jorge kunne ikke skjønne at Mahmud ikke bare ga ham en på trynet og brøt kontakten. Det var dårlig.

Men det verste av alt var det ordet Babak nettopp hadde brukt – Rømmern. Det navnet ... ærlig talt, Jorge fikset det ikke. Rømmern – for noe bullshit. Babak sparket en som lå nede. Vred kniven rundt en ekstra omdreining, drysset chili i såret.

Det var nesten fem år siden Jorge hadde rømt fra Österåker. Joda, mange av gutta der ute hadde hørt storyen hans tusen ganger. En idolgeie blant folk i høyblokkene. Et eventyr du drømte om når betongen i fengselscelleveggene kvalte deg. Men også, som med andre eventyr: gutta der ute visste hvordan det endte. Latinoen, legenden, J-boy, Rømmern – måtte kripe inn igjen. Som en loser. Frihet *adios*. Det var en møkahistorie.

Og Babak passet alltid på å minne ham på den.

Noen BMC-karer hang i baren: skinnvestene som svarte uniformer. Enprosentmerker, MC-Sweden-merker og The Fat Mexican på brystet og ryggen. Tatoveringer på halsen, underarmene, rundt øynene. Jorge kjente noen av disse gutta. Ikke akkurat kafeiere, men greie karer. Og han visste hva ni-til-fem-folket tenkte når de så disse gutta. Som om det sto skrevet med blinkende bokstaver på vestene – en følelse: frykt.

Han forlot Babak.

Lenger inne ved siden av scenen så han fetterne og slektningene. Klynger med små fjonete Babak-kopier. For dem var det å være på fest med halve Bandidos MC Stockholm som å være på den råeste kjendisfesten.

En fyr kom gående mot Jorge. Silhuetten: som en ape. Overdimensjonerte skuldre, armer som nådde langt ned på lårene. Typen: bole kropp, men hadde tydeligvis glemt beina – de stakk ut nede som to snorterør.

Det var Peppe. En fengselskompis fra Österåkeranstalten.

Jorge hadde ikke sett ham siden den gang.

Peppe hadde vest. På venstre side av brystet: ordet Prospect. Han var helt klart i ferd med å bli tung.

«Hallo, brorsan!» De klemte hverandre. Jorge nøye med ikke å komme borti vesten med hendene. Ingen vits i å fucke med enprosenternes regler.

Peppe sa: «Åssen går'e, brorsan? Blir det noe på deg?»

Fyren var sikkert rasist innerst inne, men likevel – det svingte av millionærsvensken hans. Jorge lo. Fyren hadde samme humor som før.

Jorge svarte: «Det hender, brorsan, det hender.» Han uttalte

ordet brorsan på samme måte som Peppe. Så sa han: «Og du har fått deg vest, ser jeg.»

«Du aner ikke hvor mye det blir på meg med den her. Helt vilt.»

«Har du vesten på da?»

Peppe kjørte steinansikt.

Jorge skulle til å si noe. Stoppet. Så på Peppe. Fyren glodde olmt.

Til slutt: «Ikke kødd med den.»

Jorge ga faen. Enkelte tok fargene sine altfor seriøst.

Men etter ti sekunder gliste Peppe igjen. «Lær i bingen er ikke min greie. Men har du prøvd håndjern? Det er saker.»

De lo sammen.

Bandidoskompisen byttet tema, pratet videre. Smarte opplegg i byggebransjen. Momssvindler, fakturabløff, svart lønn. Jorge nikket med. Det var interessant. Det var viktig. Han vurderte til og med å spørre Peppe om hjelp med juggene. Samtidig kjente han regelen: alle passer sin egen dritt.

Og hele tiden: han kunne ikke slutte å tenke på morgendagen.

I morgen.

Jorge tømte sjampisglasset.

Dagen etter. Posefeeling under øynene. Skallebank av bakrusen. Ånde som en bæsj dyppet i rødsprit. Likevel: på en måte avslappet. Sammen med sin beste venn, Mahmud. På vei til Södertälje. På vei til det kanskje viktigste møtet i J-boys liv.

Klokka var halv tre. Araberen og han i bilen deres. Eller egentlig: kaféfirmaets bil. En av de få fordelene: alt man kunne kjøpe på firmaet. Mobiler, PC-er, DVD-filmer, 3D WiFi Full LED-TV. Alt mulig – det mente i hvert fall de. Men det mente tydeligvis ikke likningsmyndighetene.

Det de skulle til: noe stort. Den store saken i skurkenes toppsjikt. Det krydde av suksesshistorier i betongen: Hallundakuppet, Arlandaranet, helikopterranet. Og alle visste at det virkelig ikke var mange som hadde peiling på planleggingen, at det bare var noen få som satt på oppskriften. Men Jorge hadde fikset en inngang.

Og det var en sånn de skulle møte nå. En som visste hvordan det skulle gjøres. En hjerne.

Det hadde begynt å regne, vinteren var i ferd med å slippe taket.

Mahmud slo av varmen i setet sitt. «Jeg blir for varm i balla, man kan bli steril.»

«Hæ, har du tenkt å bli far, eller? Hvem skal du kjøre på tjukka, da? Beatrice?»

Mahmud snudde seg. «Beatrice er flink til å selge latte, men hun er nok ubrukelig som mor.»

«Hun er faen ikke flink til å selge kaffe heller. Vi burde ansette en annen.»

«Ja, men ikke for fin, det takler jeg ikke.»

De passerte Ikea på venstre side. Jorge tenkte på søsteren sin. Paola elsket Ikea. Hun prøvde å innrede hjemme. Satte opp bokhyller med monteringsanvisning som det tok hundre år å skjønne, stiftet opp innrammede plakater på murveggene med x-kroker som alltid løsnet etter noen timer. Bygde et liv. Prøvde å smelte inn. Men hvor trodde hun det ville føre? Hun ble ikke svensk bare fordi hun prøvde å bli svenske.

Hun var naiv. Likevel: Jorge elsket henne og Jorgito mer enn det som var sunt.

Mahmud pratet om festen til Babak kvelden i forveien. Hvem av stripperne som hadde vært den lekreste. Hvem av Robert og Tom som hadde fått seg et nyp. Hvem av Babak og Peppe som dro inn mest spenn. Jorge orket ikke å høre etter – hele tiden denne dyrkingen av iraneren.

Utenfor vinduet: Tumba lokaltogstasjon. Det hang et skilt på veggen: Alby. Mahmud snudde seg igjen: «Hooden min ligger der borte. Det vet du.»

«Kødder du, eller? Du har jo Alby og den røde linjen tatovert over halve kroppen. Klart jeg vet det.»

«Og nå skal vi til Södertälje, det er nesten i min hood, det også.»

«Og så? Du har jo vært der før.»

«Tenk om jeg kjenner denne karen vi skal møte.»

«Jeg tror ikke det. Denny kaller ham for Finnen. Du kjenner vel ingen andre finner enn Tom Lehtimäki?»

«Nei, men kanskje han ikke er finne. Kanskje han er fra Söderort. Det var jo mye bråk for noen år siden, vet du. Gjeng-krigen mot Eddie Ljublic og folkene hans. Så hvis Finnen er herfra, var han kanskje med på det. Og da er det femti prosent sjanse for at han var på feil side. At han holdt med fittene.»

«Hva mener du med femti prosent? Det er jo mye mindre sjanse enn det.»

«Ja, men likevel ikke. Enten holdt han med fittene eller ikke, det er to alternativer. Det ene eller det andre, det blir jo fifty--fifty. Så da syns jeg man kan si at det er femti prosent.»

Jorge flirte. «Du er ikke sann.»

Samtidig: spørsmålene sto i kø i skallen. Hvem var det egentlig de skulle møte? Hvordan visste de at han ikke var en purkinfiltratør? Ville det bli noen deal med ham? Og hvis ikke, hva skulle de gjøre med likningsmyndighetene og juggene? Den svenske stat og det kriminelle miljøets stat var i ferd med å fucke kafeen.

Det blåste lyd fra varmeapparatet i bilen. Vinduspuserne knirket.

Kanskje: på vei til sin største greie noensinne.

Kanskje: på vei til en ny start.

Tjue minutter senere. Södertälje. Forstaden de byttet på å reise til annenhver morgen. Stedet der venstrestremistene brente ned matbutikker, Ronnakidsen beskjøt politihuset med automatvåpen, X-team kriget mot det syriske brorskapet og industribakeriene bakte den saftigste ciabattaen nord for Italia. Byen der Suryoyo TV og Suryoyo Sat sendte TV over hele verden, stedet som egentlig ble kalt Lille Bagdad.

De parkerte i et P-hus bak gågata i sentrum.

Mahmud fant fram en rattlås.

Jorge sa: «Hva er det du gjør?»

«Dette er Södertälje, vet du, annenhver unge som blir født her blir enten fotballproff eller biltyv.»

«Ja, men vi kjører jo hit hver dag.»

«Ikke akkurat hit. Ikke til sentrum.»

Jorge gliste igjen. «Er du helt ute? Vi står jo midt i et pareringshus.»

De gikk ut. Gikk ned til Storgatan. Fortsatt trist vær. Rundtomkring: mest pensjonister, kids og barteonkler som satt og drakk te på kafeen.

Mahmud pekte på gubbene. «Akkurat sånn ser faren min ut. Ikke sant?»

Jorge nikket. Visste: når Mahmud fikk vann på mølla, kunne han prate i timevis om hvordan svenskesverige hadde sveket faren hans. At Beshar først ikke hadde fått jobb, så hadde levd på sosialen, før han fikk en jobb – som ødela ryggen hans så han ble ufør resten av livet. Og kompisen hadde rett – men Jorge orket ikke å høre på det.

De tok en tverrgate bort fra Storgatan.

Jorges telefon ringte.

Paola: «Det er meg. Hva gjør du?»

Jorge tenkte: Skal jeg si det som det er?

Han sa: «Jeg er i Södertälje.»

«På et bakeri?»

Paola: J-boy elsket henne. Likevel taklet han det ikke.

Han sa: «Ja, ja, det er klart at jeg er på et bakeri. Men vi får snakkes siden, jeg står med hendene fulle av muffins her.»

De la på.

Mahmud kikket på ham.

Stedet de skulle til lenger borte: Gabbes Pizzeria.

Det ringte i en klokke da de åpnet døra. Rett og slett en møkkapizzeria. Den ene veggen var av upusset murstein, og på den andre veggen hang det en bleket plakat: *Nyhet, meksikansk tacopizza*. Jorge tenkte: kjempenyhet, den reklamen måtte ha hengt der siden nittitallet.

På bordene lå det gamle dameblader og bilag til Aftonbladet. Klokka var fire. Det var helt tomt.

En fyr kom ut fra kjøkkenet. Mel på forkleet, T-skjorte med rød skrift: *Gabbes gjør det bedre*. To fete gullkjeder rundt halsen.

Jorge blunket til Pizzabakeren: «Vadúr sendte meg.»

Fyren stirret på dem. Mahmud beveget seg nervøst bak Jorge. Pizzabakeren gikk inn på rommet bak disken igjen. Snakket dempet med noen, eller i telefonen. Kom ut igjen. Nikket.

De gikk ut på baksiden. En svart Opel. Jorge kikket fort inn i bilen: passasjerstet og baksetet fullt av pizzaesker. Pizzafyren satte seg bak rattet. Jorge og Mahmud måtte hoppe inn mellom eskene baki. De kjørte ut av sentrum. Forbi galleriet, tingretten, parkeringsplassene. Utenfor byen: millionprosjekt-blokkene lå som fjellkjeder rundt – så likt hans hjemmeterritorium.

Pizzabakeren hadde ikke sagt et eneste ord til dem ennå.

Mahmud lente seg mot Jorge, hvisket i øret hans: «Den fyren der risikerer å drukne med all den vekten.»

Jorge hvisket tilbake: «Hva mener du?»

«Alt det gullet han har rundt halsen må veie mer enn en bowlingkule. Hvis han ikke passer seg, kan det hende at han ramler i gryta og ikke klarer å komme seg opp neste gang han lager tomatsaus.»

Jorge begynte nesten å le høyt. Det var deilig at Mahmud spøkte, det løste opp stemningen. Egentlig var det ikke noe å være redd for i dag. Funket det så funket det.

De gikk ut ved en høyblokk.

Pizzabakeren trykket heisen ned. De ventet. Det knirket i ståldørene. Tagging, telefonnummer til jenter som angivelig var horer, arabiske bannord.

De tok heisen opp. Jorge syntes nesten at han kjente et sug i magen, som i raske heiser. Sjette etasje. De gikk ut. Fyren fant fram nøkler. Låste opp en dør. Jorge rakk å lese navnet på brevsprekken: Eden. Det følte som et tegn.

Leiligheten så tom ut. Ingen klær, ingen hengere, ingen sko eller skostativer. Ingen tepper, speil eller kommoder. Bare en naken lyspære som hang ned fra taket i gangen. Pizzabakeren viste med hendene: jeg må ransake dere.

Jorge kikket på Mahmud. Han så ikke like spøkefull ut lenge. Nå måtte de bare *go with the flow*.

Raske lette bevegelser: proff.

Pizzafyren viste med hånden igjen: dere kan gå inn.

Jorge gikk først. Korte stille skritt. En gang. Grå vegger. Dårlig med lys. De kom til et større rom. Tre stoler oppstilt.

Fyren forlot dem. En annen mann kom inn i rommet.

Han hadde svarte jeans, mørk hettegenser og en finlands-hette over hodet.

Mannen sa: «Velkommen, sitt ned.»

Det knaket i stolene. Jorge trakk pusten dypt.

Mannen snakket perfekt svensk.

«Dere kan kalle meg Finnen. Og du, Jorge Salinas Barrio, satt inne sammen med min kompis Denny Vadúr. Derfor har jeg grunn til å stole på deg. Jeg har kjent Vadúr lenge.»

Jorge sa: «Denny er helt rå.»

Karen var stille en stund. Så sa han: «Ja, han er hyggelig. Men rå er han ikke, det var dine ord. Han prater for mye. Og han dreit seg ut nå sist. Du vet jo hvor du møtte ham. Han prøvde en egen greie. Da går det sånn. Men det er annerledes med meg.»

Det hørtes ut som om Finnen tygde på noe – han smattet med munnen på slutten av hver setning.

Finnen sa: «Dere har kontaktet meg fordi dere vil ha en oppskrift.»

«Ja.»

«Det er jo ikke noe man bare gir bort uten videre. Det skjønner dere vel?»

«Ja visst, det koster.»

«Nettopp, det koster. Men det er ikke bare det. Det handler også om riktig magesfølelse. Jeg må kunne stole hundre prosent på alle involverte. La meg si det sånn: Jeg handler med planlegging. Jeg selger et opplegg. En oppskrift. Men ingen opplegg funker, uansett hvor gode de måtte være, hvis ikke de riktige folkene er involvert. Det er en helhet. Skjønner?»

Jorge nikket, uten å si noe. Usikker på om han skjønnte alt.

«Kanskje dere er de rette. Kanskje dere kan utgjøre delene som skaper helheten.»

Jorge og Mahmud torde ikke å avbryte.

Fyren fortsatte å smatte med munnen. «Jeg vil at dere samler fem karer som dere stoler på. Og de må ikke være idioter. Deretter vil jeg ha en liste med navnene og personnumrene deres. Håndskrevet.»

Jorge ventet på at det skulle komme mer. Finnen var taus.

Til slutt sa Jorge: «Ikke noe problem, det fikser vi.»

«Men det er ikke nok med det. Vet dere hva mer som må til?»

Stille igjen. Jorge visste ikke hva han skulle svare. Hele greia: mystisk. Det var ikke sånn han hadde sett for seg dette. Han hadde ventet seg en fyr som seg selv, kanskje noen år eldre: kanskje en betongkis som hadde lyktes. En som hadde gjort seg selv til storkar. Som lente seg tilbake – lot andre gjøre grov-arbeidet. Men dette med finlandshetta og finpratene – greit at folk ville skjule seg, men dette virket mer som en Beck-film enn virkeligheten.

Samtidig, Jorge visste: dette var ekte. Hadde hørt historier i spjeldet, i Sollentuna, fra venner og venners venner: de som satt på oppskriften var seriøse. Grundige. Overforsiktige.

Mahmud kikket på Jorge. Han måtte si noe nå.

Han svarte: «Det kreves mye. God planlegging. God organisering.»

Finnen spilte ballen tilbake med det samme. «Det stemmer. Men hør og lær nå. Her kommer mitt første tips. Ingen stor-skala-operasjon har lyktes uten at det har vært noen på innsiden. Man trenger en insider, det er grunnpilaren i ethvert ran. Noen som har innsikt i – og gjerne tilgang til – den verdi-transporten det gjelder. Og jeg har planlagt sånt i mange år.»

Jorge klarte bare å få fram én ting: «Å, faen.»

«Det kan man si. Han jeg har hatt kontakt med lengst, har jobbet i vekterbransjen i mer enn sju år. Han er betrodd med alle oppdrag. Så hvis vi gjør noe, gjør vi det stort.»

Inni seg: Jorge klarte ikke å la være å smile. Dette var bare stort. Dette var begynnelsen på slutten som kafeier. Begynnelsen på slutten som utpresset fattiglapp. *El grand* muffinsdød.

Han så bilder i hodet. Finlandshetter. Mørke sikkerhetsvesker. Bunker med femhundrelapper.

Han så cash.